

Praha – Žižkov, 11. 11. 2018
P. Jareš

Ulámané hroty F 1, 21 – 26

Jeden starý křesťan měl zvláštní vidění. Došlo k němu, když jednou v noci ležel sám v nemocničním pokoji. Byl tehdy velice unavený, přesto ale nemohl spát. Navíc byl velmi sklíčený. Náhle se onen starý věřící ocitl v jakémsi jiném světě a do jeho pokoje vstoupil neznámý svalnatý muž. Z jeho tváře číselo zlo. Vyhržoval ležícímu starci, že ho roztrhá na kusy, že mu přeláme každou kost v těle, že ho zničí. Pak na chvíli odešel. Stařec ležel a přemýšlel. Náhle si uvědomil, že onen zlý muž ho zničit nemůže. Pravda, mohl zničit jeho tělo, ale nemohl zničit jeho duši. Ležel na svém lůžku a připadal si nezničitelný – on totiž nezničitelný byl. Zlý muž se opět vrátil, a když se blížil k posteli, stařec mu řekl: „*Hele, dělej si, co chceš. Oba dva víme, že mě můžeš roztlouct na kaši. Já ale vím něco, co ty nevíš: Nemůžeš zničit mou duši. Nemůžeš jí ani ublížit. Žiji v Kristu a ty s tím nemůžeš nic udělat. Jistojistě půjdu do nebe – třeba s polámanými kostmi. Hned, jakmile tam přijdu, dostanu nové tělo, zdravější a silnější, než ty budeš kdy mít. Jsi ubohý nepřítel. Ve skutečnosti žádnou moc nemáš.*“ Po těch slovech neznámý s hněvem odešel. A to byl i konec vidění.¹ Starcův tajemný zážitek vlastně pouze jiným způsobem vyjadřuje slova, která jsme četli na začátku přečteného oddílu z Bible: „*Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.*“ (F 1, 21)

Uvedená slova jsou shrnutím celoživotního postoje apoštola Pavla. Jsou vyjádřením životního postoje každého opravdového křesťana. Obě části tohoto malého prohlášení víry spolu přitom nerozlučně souvisí. Totiž, aby pro mne smrt byla ziskem, pak je také nezbytně nutné, aby pro mne Kristus byl životem. Životem tu Pavel myslí pozemský život, život v nynějším těle, život v tomto světě. Celý Pavlův pozemský život se točil kolem Krista. Pavel chtěl Krista stále více znát a dělal všechno proto, aby s Kristem seznámil co nejvíc dalších lidí. Při jedné příležitosti Pavel dokonce řekl: „*Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti.*“ (Sk 20, 24) Komu vlastně sloužíme my? Čemu všechno ve svém životě podřizujeme? Co je pro nás život? Vaším životem může být rodina, uklizená domácnost, vzdělání, kariérní postup, pěkné společenství. Samozřejmě peníze – to je úplná klasika – nebo taky popularita či nějaká vaše záliba. Pro někoho je životem vztah s dívkou nebo chlapcem. Vaším životem může být prakticky cokoliv. My křesťané samozřejmě zůstáváme lidmi. Všechny uvedené věci se nás dotýkají. Lhali

1 Larry Crabb, *Řeč duše*, str. 70 – 72; Návrat domů, Praha 2007

bychom, kdybychom tvrdili, že netoužíme po hezkém a úspěšném životě v tomto světě. Háček je pouze v tom, že pokud je pro nás životem cokoliv jiného než Kristus, smrt pro nás nemůže být ziskem, ale pouze ztrátou. Náš skutečný životní postoj by se pak dal vyjádřit takto: „*Život, to je pro mne moje já a smrt je pro mne velká ztráta.*“ Jenže i nám by spolu s apoštolem Pavlem mohlo jít především o to, abychom v každé situaci poznávali Krista. I nám by mohlo jít o to, aby skrze nás další lidé poznali Krista – z našich slov, z našeho jednání, z celého našeho života.

Zmíněný postoj měl úplně zásadní dopad na Pavlův život. V době, kdy apoštol psal svůj list do Filip, nacházel se ve vězení. Zde čekal, jaký rozsudek nad ním vynese soud. Když by ho propustili, mohl by pokračovat ve své křesťanské práci. Pokud by ho odsoudili, byl by popraven. Všimněme si dobře Pavlova postoje k oběma těmito možnostem. Pavel je neviděl jako možnost dobrou a špatnou. On je viděl jako možnost dobrou a ještě lepší. Skutečně tomu bylo tak, že kdyby byl Pavel odsouzen a popraven, bylo by to pro něho mnohem lepší. Vždyť pak by už byl napořád s Kristem. Už by nemusel zápasit. Už by se nemusel trápit s falešnými učiteli a nespokojenými věřícími. Jinými slovy: Pavel by se po své popravě cítil u Krista nepochybně mnohem lépe. Jenže osobně to Pavel cítil jinak. Věděl sice, že odejít a být s Kristem je mnohem lepší. Jenže kdyby si měl sám vybrat, nevěděl by co. Obě možnosti ho lákaly, obě možnosti mu připadaly dobré. Tahle zvláštní nerozhodnost také vyplývala z jeho životního postoje. Vyplývala z toho, že miloval nade vše Krista. A protože ho miloval, chtěl ještě sloužit Kristovým lidem – církvi. Pro Pavla byl životem Kristus. A to ho osvobodilo natolik, že už nikdy nemohl očekávat budoucnost se zoufalstvím. Kvůli Kristu věděl, že to s ním může dopadnout jen dobře, nebo ještě líp. Jiná možnost pro něho neexistovala.

Slova z dnešního biblického textu jsem už použil jako základ promluvy na pohřbu. U rakve zesnulého – když to byl opravdově věřící člověk - se skutečně hodí připomenout, že je na tom teď lépe, než my všichni živí. A pro nevěřící zde může přirozeně zaznít pozvání k seznámení s Kristem. Pak se přece i oni nebudou muset smrti obávat. Pavlovo krédo „*Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.*“ pro nás ale nemusí být aktuální jen na smrtelné posteli nebo na pohřbu. Vždyť snad všechny naše současné starosti jsou převlečeným strachem ze smrti. My už se s naší smrtí dávno setkáváme – po větších a menších kapkách – v našich nejrůznějších bolestech a problémech. Jenže, čím víc známe Krista, tím méně se musíme smrti bát. Většina z nás už asi byla v situaci – a někdy ta situace trvá ztrápeně dlouho – kdy jsme trnuli, jak to dopadne. Padl na nás stín smrti. Jenže pokud v našem životě platí ona Pavlova věta, mění to úplně pohled na situaci. Pokud je pro mne životem Kristus, pak smrt je pro mne zisk. Potom mohu vědět, že to se mnou může dopadnout pouze dobře nebo dobře. Nebo ještě líp. Zkrátka: Pokud žijeme pro Krista, smrt má pro nás ulámané hroty. A to nejen ona konečná smrt, kdy opouštíme nynější svět. Ulámané hroty pak má i ta smrt po kapkách, s níž se setkáváme denně. Pokud je pro nás životem Kristus, pak nás nezničí, ani když dostáváme kapky!